

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

Noe staví archu záchrany; Ježíš otesává svůj Kříž spásy¹ - záchrana začne vodou oddělení špíny od dobra

Ježíš je průvodce ze země hříchů a otroctví do země lásky a svobody. On je nový **Mojžíš**, nový **Noe**. Čteme letos Markovo evangelium vyznačující se stručností. Před dnes sledovanou událostí vyvedení **Ježíše** na poušť je bezprostředně Ježíšův křest: „*V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít.*“ Jako spravedlivý **Mojžíš** byl poslán k Izraelskému národu, aby ho vyvedl přes Rákosové moře z otroctví, stejně jako **Noe** žijící mezi zkaženým lidem, dal možnost malé skupince proplavat potopou do nové skutečnosti, tak **Ježíš** dává možnost projít křestní vodou do Zaslíbené věčné země. Situace lidstva je stále stejná – všichni se rodíme do zkaženosti hříchem, do otrockého vnímání života a těm, kdo vsadí vše na **Krista**, se nabízí možnost nového jiného života. **Ježíš** sám, jako člověk a průvodce, prochází všemi stadii. **Ježíš** jako tesař pracoval až do svých 30 let se dřevem, **Noe** stavěl mnoho let Archu z goferového dřeva. **Ježíš** je obmyt vodou Jordánu, 40 dní je na poušti a asi rok veřejně působí. **Noe** proplouvá očištnou vodou oddělující zkažené od spravedlivých 40 dní a pak dalších 335 dní trvalo, než vody opadly a osazenstvo archy vystoupilo na pevninu. Celý proces má svou dobu trvání: očištění od viny, zdoluhavá proměna smýšlení oběti/násilníka, otroka/otrokáře (musím/musíš) v nového svobodného člověka.

Bůh po potopě dává svůj jednostranný příslib: za všech okolností tady bude Naděje – duha v nás vyvolává pocit naděje. Vždy tady na Zemi bude možnost obrácení. Vždy tady bude možnost přejít z krajiny hříchu do krajiny lásky.

Noe je zavřen v uzavřené komunitě v Arše, **Ježíš** odchází na poušť – jsou to krajní situace, kdy se člověk střetává sám se sebou, poznává sám sebe. Žije-li správně, tak se tady otevíráme nadpřirozenému duchovnímu světu – **Bohu** a jeho poraženému protivníku. Tady se děje zápas o naší duši. Tady je touha po Dobru pokoušena jednoduššími návrhy. Není možné žít duchovní život bez pokušení, je však možné a nutné pokušení rozeznat a nepodlehnout jim. Jak řekl papež František „*postní doba není sbírka zbožných úkonů, nýbrž rozlišení toho, kam se zaměřuje mé srdce*“ Přichází pokušení využít čas lépe než modlitbou, nespolehat se na Pána, ale na peníze, dosáhnout naplnění svého autentického povolání mocí a ne vytrvalostí víry. Proti těmto pokušením se stavíme modlitbou, almužnou a postem, a to směrem od sebedůležitosti tělesné i duševní k Jedinému důležitému.

Ježíš je, stejně jako **Noe** zde, mezi divokými zvířaty: *žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.*

Divoká zvířata bez duše prezentují pozemskost bez Boha, různé pudové pochody bez reflexe cíle života; andělé reprezentují Boží svět, dobré myšlenky směřující k životu v plnosti, silu a pomoc od Boha.

Po 40 dnech na poušti, **Ježíš** tuto cestu od strachu o sebe ke svobodě začíná nabízet i nám: „*Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu*“. Jeho cesta však dostává plnou sílu až Vzkříšením – definitivním odstraněním strachu z prohry a smrti.

Církev nás nyní na 40 dní nalodila do loď, provádí nás pouští, odklání nás od světského k duchovnímu, od vnějšího k svému srdci, abychom pak zakusili dar největší – novou dimenzi, že náš život opustil stíny a je prožíván v barvách duhy... nekončící Naděje.

---

¹ Nelze vyrábět mučící nástroj a spolupracovat na zlu, ale lze se nabídnout jako zástupná oběť za druhé (jako Maxmilián Kolbe za otce rodiny). V nemožnosti zabránit nespravedlnosti, lze vyměnit odsouzenec za obětavce, lze vyměnit mučící nástroj za vypracovaný nástroj lásky.